

**En Israelitis
Røg-og Tak-Altere
I Bøn og Taksigelse,
Som
Hekklen og Epha
Med Indtægt fra GUD
Og Udgift til GUD,
Under den Melodie:
O Ulyksalighed, Hvad er i Verden
andet, etc.
Betragtet af
Den Underteignede, som haver
vandret i Mørket fra sin
Ungdom,**

**Componeret af
Børge Nielsen.
Trykt Aar 1730.**

1.

Beklage maa jeg mig
Som maae udi mørket sveve
Den tid jeg skal opleve
Paa jorden kummerlig,
Hvad fryd skal mig angange,
Som udi mørket er
Hvad glæde skal jeg fange,
Som Dagens lys ey seer.

2.

Øyens lys er udslukt
For mig, at jeg maa sidde
Min tid med længsel slide
I mørket indelukt,

Gienvordighed tilflyder
Hart frem af modgangs vind,
Og kaarssens bølger bryder
Paa alle sider ind.

3.

Rættelig kand jeg ey
Tilfulde foregive,
Og ey som nok beskrive,
Min trange kummers vey,
Men GUD det selv mon vide
Hand kiender al min nød,
Hand veed hvad jeg mon lide
Snart fra at jeg blev fød.

4.

Et Aar ogsaa et halv,
Min alder var at reigne,
Strax lykken for mig blegne,
Mig kaarsset svar paafaldt,
De børne-kapper røvet
Min øyensyn mig fra,
For mig blev høyt bedrøvet
Mine Forældre da.

5.

Nu som jeg tre aar var,
Paa ny en sorg mig rammer,
Som dybe skaar og skrammer
Mig ind i Hiertet skar,
Min fader, Moder døde
I graven blev henlagt
Som mig skulde opføde
Og have i opagt.

6.

Jeg var i nøds besvære,
Min øyens syn var borte,
Nedlagt i mulden sorte
Var min' Forældre kier,
Hvad raad var til at finde?
Hvad redning var forhaand?
Jeg arme usel blinde
Var i en slet tilstand.

7.

Længer ey havde skik,
For mig hiemme at blive,
Hvad fremmed huus mon give
Jeg siden prøve fik,
Mand maatte mig ombære
Fra en til anden gaard,
Saaledes mig at nære,
Min skiæbne var mig haard.

8.

See sualen har sin reed,
Og ræver sine huler
Hvor udi de sig skiuler,
Men jeg ey nogensted,
I verden jeg kand helde
Mit hovet sikker til,
Om sig lod Christus melde,
Saa er og mit tilfæld.

9.

Saa har min ungdoms Aar,
Mig beesk og bittert smaget,

Ned paa min' kinder draget
Mangen veemodig taar,
Adskillig stød og plage,
Paalagt af kaarssens teen,
Mig har i mine Dage
Trængt indtil marv og Been

10.

End er min synd mig stor,
Og saa utallig vorden,
Som stød og muld paa Jorden,
Got i mit kiød ey boer,
Det mig i høyere smerter,
Meer trenger syndsens band,
End alle Kaarsens snerter
Mig haver treffet an.

11.

Nu ængster det mit sind,
Det gode jeg vil giøre,
Jeg ikke frem mon føre,
Som legges bør paa vind,
Det onde jeg vil ikke,
For-meget monne skeep,
Jeg kand mig lidet skikke,
Min lydig pligt betee.

12.

Forlad min daarlighed,
Min synd og skyld tilgive,
Lad den udfletted blive
For JEsu blodig sved,
Forkast mig ey, o HErre!
Ifra dit ansigt bort,

Men lad tilgivet være
Hvad jeg har mod dig giort.

13.

Saa tung som bly og steen
Er mine synders byrde,
O JESu siælens hyrde!
Toe mig af synden reen,
Du af Egypters trængsel
Udførde Israel,
Løs mig af syndsens fængsel,
Befri og frels min siæl.

14.

Jeg vil af gandske sind,
Mit Hierte, alle lemmer,
Mit Blod og med istemmer,
med al min flid og vind,
Min GUD om naade bede,
Bønhør hvad jeg begier,
Straf mig ey i din vrede,
Mig synder naadig vær.

15.

Hielp GUD at jeg kand bod
Og bedring mig fortage
Min kiøds villie forsage,
Opstaa af syndsens flod,
Her til i naade sende
O GUD din Hellig Aand,
Mig hielpe kand at vende
Fra syndsens garn og baand.

16.

Jeg intet selv formaar,
Din aand min Hielp maae være,
Mit sind og sands regiere
Hvis maalet jeg ey naar,
O søde aand intræde
Udi mit hiertens Huus,
Bliv du hos mig tilstæde
Og min Forstand oplys.

17.

Jeg er fornøy't og vil
Mit kaars taalmodig bære,
Og skal fornøyet være,
Den stund mens jeg er til,
Min nød skal vel forsvinde
Min sorg skal ende faae,
Jeg haabes dog at finde,
En god udgang der paa.

18.

Med trængsel bør vi gaae
Ind i GUDS Himmerige,
Da skal al jammer vige,
Vi evig glæde faae,
Der ingen nød skal komme
Men evig fryd og roe
Blant HERrens Engle fromme,
Hos GUD i glæde boe.

19.

Om jeg i mørket gaar,
Dog seer med troens øye
Hen op udi det høye,
Hvorfra min hielp jeg faar,

Jeg i min blindheds dager
GUDs naades glands dog seer,
GUD opagt paa mig tager,
Og omhu for mig bær.

20.

Dig være tak og priis,
Du store Himmels HERre,
Dig skee lov, priis og ære,
Du som est god og viis,
Din godhed sig tilstrekker
Saa vit som folket boer,
Din barmhertighed rekker
Til hvem som paa dig troer.

21.

Hvad tak dig GUD tilhør,
Jeg ikke kand udsige,
Min tunge ey udskrige,
Hvad lov og priis dig bør,
Giv, jeg min tak kand viise
Af hiertet flittelig,
Dig ære, love og priise,
Her og evindelig.

22.

De som saa god og mild,
Sin Haand mig har tilrekket,
Mit livs ophold forstrekket,
Jeg ey forglemme vil,
Men skal for dennem bære
Til GUD min suk og bøn,
GUD skal igien forære
Dem Himmerig til løn.

23.

Tak for hver smule Brød,
Tak for I mig har spiset,
Tak for alt got beviset
Mig i min trang og nød,
Tak for I herbergere
Mig som har intet hiem,
GUD skal jer indlogere
i nye Jerusalem.

24.

Det ey skal glemmes af,
Hvor hen jeg skal omsveve,
Saa lenge jeg skal leve,
Ind til jeg i min grav,
Da skal mit ønske være
Eder alt got mon skeep,
I siden maa med ære
GUDS blide Ansigt see.

25.

GUD see i naade til
Vort kiære Land og Rige,
Lad lande-plager vige
Fra os O HERre mild,
Ach! lad dit naadens Rige
saa blive her i nord,
Saa at enhver maa sige,
GUD naadig hos os boer.

26.

Pestilentz og hastig død
Lad os ey overfare,

O GUD os vel bevare
Fra krig og hungres nød,
Afvend fra vore riger
Alt hvad os skade kand,
Farlig smitsomme syger,
Vands nød og ildebrand.

27.

Lad landet frugtbar staa,
Giv vext til jordens grøde,
Vor daglig brød og føde,
Og livs ophold lad faa,
Lad hver med sundhed tære,
Sit beskikkede Brød,
Dig lov og tak kand bære,
Vor GUD og Fader sød.

28.

Lad kirken blive ved,
Hos os til verdens ende,
Falsk lærdom GUD afvende,
Formeer dit ordets sæd,
Os gode Lærer skikke,
Som smigrer ey med mund,
Men lærer folk til prikke
Den rætte vey og grund.

29.

Vor naadig Konge from,
GUD mægtelig bevare,
Din himmelsk' Engle skare,
En skantz vær kring ham om,
Du naadelig til føye
Hans ønske, milde GUD,

Bevar ham som dit øye,
Hvor hand gaar ind og ud.

30.

Om Kongens Huus og slægt,
En vold og borg GUD være,
Beskierme dem O HERre
Tryg i din varetægt,
GUD! Kongens raad giv naade,
Deres raadfører vær
I alle ting at raade,
Som best og tienligt er.

31.

Hielp hvem som er i nød,
Løs hver som trænger smerte,
Trøst hver bedrøved hierte,
Og frels os i vor død,
Naar vi skal heden drage
Fra denne jammerdal,
Vor' siæle til dig tage
Udi din fryde sal.

32.

Hielp GUD og naadig mig,
Som maa i mørket vandre,
Lad mig blant GUDS børn andre
Forfløttes hen til dig,
Op i dit ærens rige,
At jeg dit lys maae see,
Som skal evindelige
Til ævig tid staa ved.

ENDE.

